

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **A. M.**
zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobce podle žalovaného nenaplnil

zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se narodil ve městě X na území Turecka a je kurdské etnické příslušnosti. Dne 1. 8. 2021 ilegálně opustil Tureckou republiku. Z Istanbulu do České republiky přicestoval schovaný v nákladním voze. O mezinárodní ochranu požádal dne 3. 8. 2021 především z důvodu jeho postavení v turecké společnosti s ohledem na kurdskou etnickou příslušnost. Podle žalobce není v Turecku s Kurdy *dobře zacházeno*. Dalším důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice je skutečnost, že si žalobce po celém Turecku hledal zaměstnání, ale je těžké se uchytit. Žalobce *chce raději žít v jiné zemi*.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s ust. § 32 zákona o azylu. Podle žalobce žalovaný nevzal za podklad pro vydání svého rozhodnutí žádné aktuální zprávy ohledně současné politické situace v Turecku. V současné době, resp. od konce roku 2020, jsou zesíleny v Turecké republice „protikurdské nálady“, které započaly trestním stíháním bývalých i současných členů Lidově demokratické strany (dále jen „HDP“) a reálnou hrozbou jejího zrušení. Žalobce sice není členem politické strany HDP, nicméně má za to, že hrozí-li politické straně, která zastává v zákonodárném sboru Turecké republiky ochranu práv kurdské etnické menšiny, její zrušení, dokreslují tyto události negativní přístup většiny tureckého obyvatelstva vůči Kurdům. Od konce roku 2020 probíhají trestní restrikce vůči členům prokurdské politické strany. Žalobce dále odkázal na návrh usnesení Evropského parlamentu ze dne 7. 7. 2021 o potlačování opozice v Turecku, zejména politické strany HDP, ve kterém Evropský parlament jednak kritizuje Turecko za nedodržování rozsudků ESLP a dále také zdůrazňuje nutnost znovu zahájit kurdský mírový proces.
3. Žalovaný sice odkazuje na Ústavu Turecké republiky z roku 1982, podle které jsou všichni obyvatelé Turecka považováni za příslušníky jednotného tureckého národa a je zaručena rovnost všech obyvatel a zákaz diskriminace. Každodenní realita v Turecku je však taková, že i přes existenci právní úpravy k diskriminaci Kurdů dochází. Důkazem toho je fakt, že ještě v roce 1991 a v roce 2008 byla první kurdská poslankyně X vězněna za své projevy v kurdštině. V roce 1991 při složení poslaneckého slibu uvedla v kurdštině *„Budu usilovat o to, aby kurdský a turecký lid žil společně v demokratickém uspořádání.“* Za své výroky byla 2x odsouzena k trestu odnětí svobody. Takovýto postup nelze považovat za nediskriminační a dokresluje situaci, že byt existuje psaná Ústava Turecka, neplatí její obsah pro každého bez ohledu na etnickou příslušnost stejně.
4. Žalobce soudu předložil články ze serveru www.lidovky.cz ze dne 2. 4. 2021 s názvem: *„Erdogan přitvrzuje proti Kurdům. Jejich straně hrozí zákaz činnosti, prý podporují teroristy“*. Dále zprávu z Českého rozhlasu ze dne 26. 1. 2021 s názvem: *„Turečtí vládní představitelé chtějí rozpustit prokurdskou HDP. Podle vlády podporuje terorismus“*. Dále žalobce uvedl odkaz na internetový portál Ústav mezinárodních vztahů Praha na článek K. L. ze dne 27. 9. 2021 nazvaný *„Erdoganovo Turecko: vojenský převrat, honba na teroristy a demokratický paradox“*, ve kterém autorka uvádí: *„Novou vlnu omezování politických práv můžeme sledovat od března 2021, kdy vláda AKP spolu s MHP podala návrh na zrušení HDP a započala další vlnu omezování poslanecké imunity a zatýkání poslanců a jejich příznivců. Tato nová vlna omezování politické svobody opozice je tentokrát rozšířena z prokurdské HDP i na zástupce nejsilnější opoziční strany CHP. Magickou formulí se zde stalo obvinění z terorismu, tedy bezpečnostní hrozba pro turecký národ a tureckou demokracii.“* Dále žalobce poukázal na

zprávu Amnesty International s názvem „*Stav lidských práv na Turecku v roce 2020*“ ze dne 12. 4. 2021, podle které „*V říjnu (2020) bylo 20 bývalých a současných členů pro-kurdské strany Demokracie lidu (HDP), včetně starosty města Kars, Ayhana Bilgena, posláno zpět do vyšetřovací vazby za údajnou roli v násilných protestech v říjnu 2014. Obvinění vycházela převážně z příspěvků na sociálních sítích z oficiálního twitterového účtu HDP z té doby. Po zadržení Ayhana Bilgena v předsoudní vazbě ministerstvo vnitra dne 2. října jmenovalo guvernéra Karsu správcem obce Kars. Bývalí spolupředsedové Selahattin Demirtaş a Figen Yüксеkdağ zůstali ve vyšetřovací vazbě v rámci téhož vyšetřování od září 2019. Koncem roku bylo u soudu prvního stupně v jednání nové obvinění několik dní poté, co Velký senát ESLP vyzval k okamžitému propuštění Selahattina Demirtaše, po zjištění, že byla porušena jeho práva na svobodu projevu, bezpečnost, svobodné volby a nebyť vystaven zneužití a omezení práv.*“

5. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud provedl dokazování předloženými články a žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě trval na správnosti vydaného rozhodnutí a plně na něj odkázal. Dodal, že se žalobce svůj pobyt v ČR snaží legalizovat prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, jelikož nezná žádný jiný způsob, který by mu umožnil na území ČR setrvat. V této souvislosti žalovaný uvedl, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) [srov. rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz)], že tato skutečnost nezakládá relevantní důvod pro udělení azylu.
7. K problémům ohledně kurdské národnosti žalovaný dodal, že žalobce nikdy neměl problémy se státními orgány a ani nebyl trestně stíhán. To, že ho turecká policie několikrát kontrolovala během výkonu jeho podnikatelské činnosti, nelze považovat za nic nestandardního, ale naopak za běžnou povinnost těchto orgánů. Pokud v Turecku pociťoval jakékoliv problémy ze strany soukromých osob, mohl se obrátit na příslušné turecké orgány. On však nikdy žádnou pomoc nevyhledal. V daném případě tak nelze dojít k závěru, že by příslušnými tureckými orgány byla odmítnuta ochrana jeho osoby, nebo že by stát nebyl schopen či ochoten žalobci poskytnout pomoc. To, že je obtížné se po pracovní stránce v Turecku uchytit, rovněž nepředstavuje relevantní důvod pro udělení azylu. Jak sám žalobce zmínil, v každém městě, ve kterém kdy v Turecku žil, měl nějaké zaměstnání a za ilegální cestu do ČR zaplatil částku ve výši 3000 euro. Jeho rodina je na tom finančně dobře. Ze všech těchto informací lze usuzovat, že jeho ekonomická situace v Turecku byla velmi dobrá. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Krajský soud přezkoumal bez nařízení jednání (ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.) žalované rozhodnutí v souladu s ustanovením čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „směrnice č. 2013/32/EU“), kdy má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako oprávněm prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat dle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Současně však platí ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že se žalobce narodil ve městě X v Turecké republice, které bylo i jeho posledním bydlištěm ve vlasti. Je svobodný, bezdětný, nemá žádné

zdravotní potíže. Žalobce je etnické kurdské příslušnosti. Je schopen se dorozumět turecky a kurdsky. Je muslim, nikdy nebyl členem žádné politické strany a nemá žádné politické přesvědčení. Má středoškolské vzdělání a vykonával vojenskou povinnost. Žalobce opustil Turecko dne 1. 8. 2021 ilegálně, schovaný v nákladním voze. Do České republiky přicestoval dne 2. 8. 2021. Legální přesídlení do zemí EU nezvažoval, protože se v těchto věcech nevyzná a není nikdo, kdo by mu s tím pomohl. V minulosti nikdy nepobýval ve státech Evropské unie, nikdy mu nebyla udělena víza či povolení k pobytu. Rovněž v minulosti nežádal o mezinárodní ochranu. O tu požádal nyní, neboť jsou Kurdové v Turecku menšinou a *není s nimi dobře zacházeno* a je na ně hleděno *přes prsty*. Žalobce v Turecku provozoval obchod s konfekcí. Dvakrát do týdne ho v obchodě kontrolovala policejní hlídka. Když před obchod umístil nápis v kurdštině, policisté se dotazovali, *co je to zač*. Když pracoval jako číšník, často se do něho zákazníci naváželi a říkali mu *špinavý Kurd*. Také měl potíže se zdravotním pojištěním, které mu zaměstnavatel nehradil. Z práce odešel, protože se často vyskytovaly momenty, kdy se už kvůli urážkám proti jeho osobě neudržel a pustil se do hádek. Po celém Turecku hledal jinou práci, ale všude bylo obtížné se uchytit. Z výše uvedených důvodů chce žít v jiné zemi než v Turecku. Vybral si Českou republiku, protože se na internetu dočetl, že je tato země svobodná a jsou zde dodržována lidská práva. V ČR ani v EU nemá žádné rodinné příslušníky. S rodinou v X je v telefonickém kontaktu. Podle jeho slov se mají dobře a nic jim neschází. Žalobcovi bratři pracují jako pomocníci policie. Podle žalobce by byl v případě svého návratu do vlasti policií požádán, aby se připojil k pomocné strážci. To však dělat nechce. V Turecku neměl nikdy problémy se státními orgány a nebyl nikdy trestně stíhán.

10. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 24. 9. 2021 žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně vycházel z informace OAMP – Turecko: Politická a bezpečnostní situace v zemi z května 2021, dokumentu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) s názvem Turecko: Přehled situace v Turecku z března 2021, Informace OAMP s názvem Situace na turecké straně hranice ze dne 20. 4. 2020, zprávy MV VB s názvem Zajišťovací mise v Turecku (Kurdové) z října 2019, Informace MZV ČR s názvem Turečtí občané kurdského původu ze dne 25. 11. 2020 a zpráv ČTK s názvem „EU musí podle Erdogana předejít migrační vlně z Afghánistánu“ ze dne 20. 8. 2021 a „Také Turecko uznalo unijní covidové pasy“ ze dne 21. 8. 2021. Veškeré uvedené informace jsou součástí správního spisu.
11. Žalovaný se správně podle ust. § 28 odst. 1 zákona o azylu přednostně zabýval naplněním podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12, § 13 a § 14 tohoto zákona. Následně zhodnotil, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a a §14b téhož zákona.
12. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

13. Podle ust. § 12 zákona o azylu: *Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
14. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval otázkou, zda je v případě žalobce naplněn důvod udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, a dospěl k závěru, že nikoliv. Žalobce dle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr o tom, že je pronásledován za uplatňování politických práv nebo svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce nesdělil žádné politické aktivity, kterých by se zúčastnil, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny. Co se týká důvodu udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, ani zde žalovaný nemá za to, že by žalobce tyto podmínky naplnil. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou problémy související s kurdskou národností žalobce. Žalovaný se proto zaměřil na situaci Kurdů v Turecku a vycházel přitom zejména z dokumentu Informace MZV s názvem Turecko: Turečtí občané kurdského původu, z listopadu 2020. Z dostupných informací přitom nevyplývá, že by Kurdové byli v Turecku z hlediska udělení azylu relevantním způsobem znevýhodňováni. Ohledně důvodů neudělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu soud odkazuje na str. 2-4 žalobou napadeného rozhodnutí, které obsahuje obsáhlé odůvodnění. Žalovaný se podrobně zabýval životem Kurdů v Turecku a uzavřel, že Kurdové mají v Turecku možnost důstojného života bez omezení či pronásledování. Se závěry žalovaného se krajský soud ztotožňuje. Samotná kurdská národnost u osoby státní příslušnosti Turecké republiky není bez dalšího důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
15. Problematikou kurdské národnostní menšiny se několikrát zabýval Nejvyšší správní soud, podle kterého jsou obavy z pronásledování namísto zejména u politicky činných osob nebo osob zapojených do neúspěšného státního převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016. (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, a navazující judikatura, např. usnesení NSS ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 - 23, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020 - 27). Krajský soud v nyní posuzovaném případě neshledal žádnou specifickou okolnost, pro niž by se měl od výše uvedené judikatury odchýlit. Ostatně je obecně známo, že za strůjce pokusu o převrat z července roku 2016 je dle oficiálního prohlášení turecké vlády považován Fethullah Gülen a příznivci jeho hnutí, nikoliv Kurdové. Navíc jak sám žalobce uvedl, není politicky aktivně činný ani není známo, že by se do neúspěšného státního převratu zapojil. Krajský soud nepochybně, že kurdská příslušnost může představovat skutečnosti, pro něž mohl žalobce zažít v zemi původu určitá příkoří, jak tvrdí. Nicméně tato tvrzená příkoří v souladu s ustálenou judikaturou NSS nedosahují intenzity pojmu pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) či b) zákona o azylu [srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku (v nedávné době např. usnesení ze dne 17. 9. 2020, č. j. 6 Azs 203/2020-28, ze dne 25. 8. 2020, č. j. 3 Azs 350/2019 - 78, ze dne 9. 7. 2020, č. j. 8 Azs 299/2019-55)]. Skutečnost, že obavy z pronásledování ve

smyslu ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, přicházejí v úvahu zejména u politicky činných osob nebo osob zapojených do neúspěšného státního převratu, lze demonstrovat na následujícím příkladu. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. 11. 2021, č. j. 7 Azs 189/2021-23 zrušil rozhodnutí žalovaného, a to mimo jiné pro skutečnost, že pominul a nezohlednil účast stěžovatele na shromážděních na podporu PKK (Strana kurdských pracujících), na nichž se setkal s násilnou reakcí tureckého režimu vůči těmto shromážděním. Podle NSS v dané věci stěžovatel vykonával politická práva a svobody ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. (NSS však už neposuzoval, zda je stěžovatel pronásledován za uplatňování politických práv a svobod). V nyní projednávané věci žalobce sám uvedl, že není politicky činný ani netvrdil, že by byl otevřeným sympatizantem některé z prokurdských politických stran, tj. že by se účastnil demonstrací apod. Tedy u žalobce nejsou dány žádné specifické osobnostní charakteristiky, které by odůvodňovaly zvýšenou ochranu žalobce použitím některého z institutů zákona o azylu. Žalobce přitom ani pronásledování svojí osoby či rodiny netvrdil.

16. V daném případě není sporná skutečnost, že v České republice nebyla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobce ve smyslu ust. § 13 zákona o azylu. Rovněž nebyly splněny ani podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, neboť životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou a nejedná se o případ zvláštního zřetele hodný.
17. Žalobce uvedl, že o legálním přesídlení do zemí EU neuvažoval, protože se v těchto věcech nevyzná a není nikdo, kdo by mu s tím pomohl. Krajský soud zde musí podotknout, že se žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany jeví jako účelová s úmyslem legalizovat svůj pobyt na území ČR. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již mnohokrát zabýval Nejvyšší správní soud a krajský soud se s jeho závěry plně ztotožňuje. Snaha legalizovat svůj další pobyt na území České republiky není smyslem udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, ale ani pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 téhož zákona. K legalizaci pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se NSS vyjádřil např. v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.“ (dále srov. např. rozsudky NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Podle usnesení NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 139/2017-28: „[a]zyl je tedy výjimečný institut konstruovaný primárně za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocituje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Prostřednictvím azylového řízení nelze obcházet žádné formy legalizace pobytu cizinců na území České republiky ani řešit jakékoliv nesnáze, které žadatel o mezinárodní ochranu ve svém domovském státě prožívá.“ Jak plyne z poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 11. 8. 2021, mezi žalobcovy důvody pro podání žádosti patří i ta skutečnost, že si v celém Turecku hledal práci, ale je těžké se tam uchytit a chce raději žít v jiné zemi. Sám tak v podstatě potvrdil závěry žalovaného. Přání žít v jiné zemi nebo ekonomické důvody nemohou být považovány za právně relevantní důvody naplňující zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

18. Co se týká doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, je možno ji přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) – d) zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoli procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 Azs 96/2006-80). Současně platí, že podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2006, č. j. 5 Azs 7/2003-60). Intenzita nebezpečí vážné újmy přitom musí vykazovat určitou úroveň, musí se jednat o reálné nebezpečí. (viz rozhodnutí NSS ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008-79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007-49, ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 10/2011 – 89, a ze dne 22. 11. 2010, č. j. 8 Azs 12/2010 – 64).
19. Ze správního spisu a ze samotného tvrzení žalobce má soud za nesporné, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma podle ust. § 14a písm. a), b), c) ani d) zákona o azylu. Co se týká hrozby vážné újmy ve formě uložení nebo vykonání trestu smrti (písm. a), trest smrti je v Turecku zrušen od roku 2004. Krajský soud tak s hodnocením žalovaného souhlasí a doplňuje, že tento závěr žalobce v průběhu správního ani soudního řízení nijak nezpochybňoval.
20. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, podle názoru žalovaného lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Ve výpovědích žalobce správní orgán nenalezl vodítka, která by ho měla přivést k okolnostem, že by žalobce měl být po svém návratu do vlasti vystaven hrozbě nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání či proč by tam měl být mučen. Žalovaný i zde odkazuje na svoji argumentaci týkající se kurdského etnika v Turecku. Kurdské etnikum není bez dalšího na území Turecka vystaveno vážné újmě. Žalobce navíc nikdy neměl kvůli svému etnickému původu problémy se státními orgány, ale pouze s několika zákazníky. Žalobci nebránila žádná objektivní skutečnost, aby se v případě možného ohrožení ze strany soukromých osob obrátil o pomoc na státní orgány své vlasti. I zde se krajský soud ztotožnil s názorem žalovaného. Ze správního spisu neplyne, že by žalobce v domovském státu vyčerpал všechny prostředky ochrany, které mu tento stát poskytuje. Žalobce se neobrátil ani na policii, ani nepodnikl jiné kroky k ochraně své osoby, které mu právní řád domovského státu umožňuje. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že: „[n]eučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně.“ (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs

479/2004 - 41, podle kterého: *“[p]ro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.”* Tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

21. Žalovaný rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Turecku neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Na základě dokumentu Ministerstva vnitra s názvem Informace OAMP – Turecko: Politická a bezpečnostní situace v zemi z května 2021 lze konstatovat, že bezpečnostní situace je na většině území Turecka stabilní, v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Výjimečný stav, který byl v červenci 2016 po neúspěšném pokusu o vojenský převrat zaveden, byl zrušen v červenci 2018. Na jihovýchodě země provádí turecká armáda operace proti povstalcům z PKK, avšak turecké síly dbají na to, aby neublížily spojeneckým vojákům v oblasti a aby neutrpěla infrastruktura a civilisté. Operace jsou zaměřeny pouze na radikály a jejich základny. Většina bojových akcí se odehrává na syrské straně hranice, nikoli na turecké. Žalobce pobýval ve městě X, které se nachází na východě země, avšak nikoli v bezprostřední blízkosti syrsko-tureckých hranic. V tomto městě podle dostupných informací nedochází k přesunu vojenské techniky a aktivní vojenské činnosti (viz Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, květen 2021). Následně pak žil ve městech, která jsou na západě velmi vzdálená syrsko-turecké hranici. Krajský soud se závěry žalovaného souhlasí a dodává, že pokud by žalobce měl problémy ohledně bezpečnostní situace v místě svého bydliště, může se v rámci jeho vlasti přestěhovat na jakékoliv místo bezpečnostně stabilní, což je naprosto většinový prostor Turecka. To nicméně vyplynulo i z podkladů, ze kterých žalovaný vycházel. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že tam, kde je to reálně možné, *„jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany.”* (srov. usnesení NSS ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 – 61). Rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020 – 27 vyplývá, že: *„[i]fkdby se žalobce mohl setkat v místě svého bydliště s předpojatostí vůči své osobě z důvodu kurdské národnosti, může situaci řešit vnitřním přesídlením.”* Dále k problematice vnitřního ozbrojeného konfliktu krajský soud dodává, že se správní soudy v minulosti ve vztahu ke kurdské menšině opakovaně vyjádřily i k aktuálnímu vývoji v Turecku týkajícího se operace „Pramen míru“ (spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie v oblasti Eufratu, která je pod kontrolou kurdských milic). Správní soudy konstatovaly, že tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), přičemž nelze říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019 - 54 a č. j. 7 Azs 172/2019 - 55, či ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 359/2019 – 50).
22. Vycestování žalobce do země původu není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalobce je svobodný a bezdětný, nemá zde svoji rodinu. Neudělení mezinárodní ochrany žalobci tak nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Ani zde opačný závěr žalobce netvrdil. Pro úplnost se krajský soud vypořádává i

s neudělením doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení nevyplyvá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce.

23. Krajský soud pak rovněž neshledal potřebným provádět dokazování internetovými články, na které žalobce odkázal v žalobě. Žalovaný pracoval s informacemi o zemi původu, které byly relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální ve vztahu k žalobcem uvedeným skutečnostem a ověřené z různých zdrojů. Požadavky na informace o zemi původu vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS) tedy žalovaný respektoval. Informace, na základě kterých žalovaný rozhodl, jsou aktuální a vycházejí z důvěryhodných zdrojů. Žalobce měl možnost předložit vlastní podklady či navrhnout důkazy v rámci své výpovědi či v rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí, přičemž této možnosti nevyužil. Nyní v žalobě předložené články mají podle žalobce prokázat protikurdskou náladu a konkrétní ataky proti politicky exponovaným osobám, což ale není případ žalobce. Soud nepovažuje novinové a internetové články za natolik seriózní zdroj informací, na základě kterých by měly soudy přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí a hodnotit situaci v Turecku. Soud tedy dospěl k závěru, že novinové články jednak pro svoji kvalitu (jedná o běžné internetové články postrádající detaily potřebné k tomu, aby vůbec bylo možné posoudit jejich relevanci ve vztahu k případu žalobce) a jednak proto, že žalobce netvrdil svoji politickou angažovanost, nemohou být takovým důkazem, který by vůbec přinesl do věci nové skutečnosti. Proto jimi nebyl proveden důkaz.
24. K otázce relevantnosti předložených internetových článků se pak vyjádřil i NSS v rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 37, v bodu 34, když uvedl: „[N]ejvyšší správní soud shodně jako krajský soud má za to, že pro vyvrácení domněnky bezpečné země nedostačuje důkaz novinovým článkem. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem [...], ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Ty reagují o poznání rychleji a o situaci v jednotlivých zemích informují.“
25. Navrhované články se navíc žádným způsobem netýkají konkrétně osoby žalobce, ale věnují se toliko politické straně HDP a jejím členům. K tomu, z jakých důvodů lze důkazní návrh odmítnout, se vyjádřil Ústavní soud např. ve svém nálezu ze dne 24. 2. 2004 sp. zn. I. ÚS 733/01 (rozhodnutí ústavního soudu jsou dostupná na www.nalus.cz). Podle tohoto nálezu jedním z možných důvodů neprovedení důkazního návrhu je fakt, že: „tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení.“ Krajský soud nijak nepopírá tvrzení žalobce o věznění konkrétních osob, ale v daném případě toto tvrzení nic nevypovídá o tom, že mu tato situace reálně hrozí a nijak z jeho tvrzených skutečností ani neplyne, že by jí měl být vystaven. Žalobce se nikdy žádným způsobem politicky neangažoval, sám několikrát uvedl, že není členem žádné politické strany, nepatří mezi politické aktivisty.

26. Přestože dokazování nebylo prováděno, krajský soud dodává, že aby soud mohl rozhodnout o irelevanci důkazních návrhů, musel zprvu zhodnotit jejich potenciální vypovídací hodnotu. Jednalo se tedy toliko o tzv. předběžné posouzení důkazů, nikoli o jejich vlastní hodnocení. Závěru neprovést navržené důkazy podle rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2020 č. j. 8 Azs 297/2019-14: *„předchází úvaha soudu o tom, zda tyto důkazy jsou s ohledem na předmět a účel řízení pro posouzení věci podstatné a potřebné; jinými slovy, soud zvažuje, zda navrhované důkazy s danou věcí vůbec souvisí a zda jsou ze své podstaty způsobilé tvrzenou skutečnost prokázat, jakož i zda jejich provedení není pro posouzení rozhodných skutečností nadbytečné. Toto předběžné posouzení důkazů však nelze zaměňovat s vlastním hodnocením důkazů, které je závěrečnou fází dokazování a jeho dovršením.“*
27. Krajský soud uzavírá, že žalobcem tvrzené obtíže nedosahují intenzity pro udělení azylu či doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Na základě výše uvedeného, a s ohledem na to, že se žalovaný dostatečně vypořádal s posouzením, zda došlo k naplnění důvodů pro udělení azylu a pro udělení doplňkové ochrany, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, čj. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 26. ledna 2022

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně